

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

QUANTUM PUBLISHERS

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VĂJU, GEORGIANA

Doi la pătrat, un singur pat / Georgiana Văju. - Domnești : Quantum Publishers, 2018

ISBN 978-606-8862-25-5

821.135.1

Tipărit în România

Georgiana Văju

*doi la pătrat,
un singur pat*

Introducere

Stai o clipă!

Nu te grăbi să dai pagina, pentru că povestea mea începe chiar acum. Știu că ai văzut acel 18+ și aștepti cu nerăbdare să vezi de ce am încadrat-o acolo și ce mi-a mai copt mintea. Dar, până atunci, mai am să-ți spun câteva cuvinte.

Nu este vorba doar de limbajul trivial, sunt mai multe chestiuni adulte adunate. Întâi de toate, dacă nu ai împlinit 18 ani, lasă cartea asta pe mai târziu. Așează-o în bibliotecă, puneți un remember pentru o dată anume și așteaptă. N-ai să înțelegi mare lucru din această poveste dacă o citești acum. Să nu zici că nu ți-am spus. Ești încă un copil necopt pentru acțiunea ei.

Dacă ești între 18 ani și 30 de ani, citește-o, dar îți spun dinainte că unele aspecte ale cărții îți vor scăpa, pentru că nu ai acumulat încă experiența de viață necesară ca să le poți înțelege. Dar nu este o problemă. O poți reciti mai târziu.

Dar dacă vârsta ta este în jur de 30 de ani sau peste, te-am nimerit la fix. Ai acumulat suficiente experiențe de viață, ai fost cu siguranță îndrăgostit măcar o dată, ai trăit iubirea intens, din păcate și disperarea ei, durerea, abandonul sau trădarea celui iubit. Ai învățat că viața te poate urca, dar te poate coborî în aceeași frază, uneori chiar cu același cuvânt. N-ai ce să faci, așa este viața și sper din tot sufletul să știi deja că umorul este ceva necesar stării de (relativ) bine.

Trecem zilnic prin întâmplări, mai comice sau mai tragice. Dacă ești un om cu simțul umorului și ai vârsta necesară înțelepciunii, atunci ai să pricepi fiecare aspect de care mă ocup între aceste pagini, nu am niciun dubiu.

Bun. Acum am o rugămintă la tine: deschide canalul YouTube și caută melodia „Mi-e dor de mine” a lui Gabriel Cotabiță. Ascult-o. Am să-ți las versurile mai jos. Dacă nu vrei să o ascuți, poate așa te vei convinge.

„V-am lăsat fără cuvinte
Am revenit din locuri sfinte
N-am fost un băiat cuminte, cert,
Dar viața merge înainte

Că cineva sus mă iubește
 Chiar și pe mine mă uimește
 Viața câteodată îți dă o palmă, Smash!
 Și dintr-odată te trezește.

Nu vreau să sune a clișeu
 Privesc înainte mereu
 Nu-mi place să mă uit în urmă
 Și totuși...

Mi-e dor de mine
 De cum eram
 Când eram mai tineri
 Și hoinăream
 Mi-e dor de mine
 De cum visam
 Când eram cu tine
 Și ne iubeam."

Sunt sătul de dramatism
 Exagerări și „românisme”
 Vorbe scrise ca să doară, iar!
 Mă ridică, mă coboară
 Când ești trecut printr-o minune
 Rămâi cu multă înțelepciune
 Nu mă mândresc, Doamne ferește
 Dar m-am echilibrat sufletește.

Nu vreau să sune prea a clișeu
 Privesc înainte mereu
 Nu-mi place să mă uit în urmă
 Și totuși.

Prin sufletul meu am umblat
 O lume de întrebări am cutreierat
 Doar un răspuns am aflat
 Să privesc înainte mereu
 Și totuși..."

Când ai terminat de citit cartea, ascult-o, te rog, din nou,
 apoi ascultă și melodia din finalul ei.

Lectură plăcută!

Dorian

Este aproape vară. Este deja cald de te ia cu tahicardie. Și
 e duminică, fir-ar mama ei de viață!

Adică... Să-mi bag pula!

Duminica cică-i zi de odihnă. Dar nu pentru toți murito-
 rii de sub Soare. Numai un prost ca mine poate să muncească
 azi, asta mi-a devenit destul de clar în ultima vreme.

Asta, adică ce? o să vă întrebați. Asta, că sunt un prost.

Azi lumea se destinde, logic. Oamenii normali s-au dus la
 scăldat sau prin pădure, la răcoare și la grătare. Eu, un domn
 cu funcție, mă duc la muncă. Sunt îmbrăcat la costum, cu
 cravata sugrumată de gât și transpirat learcă, pentru că nu-s
 decât 38 de grade afară - o nimica toată - și alea la umbră.

Cobor din mașina mea hârbuită - fără aer condiționat,
 evident - în fața unui magazin, să-mi cumpăr o cutie de
 Coca Cola rece și niște grisine. Știu că mă va lua foamea mai
 târziu. Desigur, Coca Cola este clocită, deși vânzătoarea, de-
 osebit de amabilă, mi-o scoate dintr-o vitrină frigorifică pe
 care nu s-a îndurat s-o bage în priză, ca să facă economie la
 curent.

Promițător, nu? O să fie o zi al dracului de lungă, deși e
 trecut deja de prânz.

De câte ori am o zi ca asta îmi revin în minte discuțiile cu
 afurisita aia de maică-mea.

— Învață, dobitocule! îmi spunea. Fă-te și tu un bugetar,
 acolo, că ăștia trăiesc bine azi. Un profesor, un polițist sau,
 cel mai bine, fă-te avocat.

— „... Săndele... Termopane, termopane... Eu am vrut
 să fiu contabil, nimeni nu m-a întrebat. Toți mi-au zis: Cu
 fața asta? Fă-te, tată, avocat! Termopane, termopane... Fă-te,
 tată, șef de stat!”

— Taci, mă, nu mai lălăi acolo. Doctor nu ești tu în stare să ajungi vreodată, așa că nu mai zic asta. Nu vezi, mă, că ăștia care mănâncă de la stat o duc bine azi? Toți au burțile umflate, ca să nu mai zic de buzunare... Tu ești o scândură și-ți suflă vântul și-n cur, nu doar în buzunare.

— Ăăă... Mamă, uite cum stă treaba cu bugetarii: ăștia sunt majoritatea niște proști care..., am început eu.

— Da' bine că *ej* tu *dijtept!* mi-a retezat-o.

— „... poate am o Karma proastă, poate d-aia n-am noroc, poate a fost ceva în apă... poate d-aia stau la bloc...”

— Taci cu cântecu' ăsta că mă înnebunești de tot!

— Nu-ți place cântecul, mamă?

— Ba-mi place, da' nu acum. Uite la ce spun io, tu ascultă aici: băiatul lu' Andrei, ăla de la patru, e student la drept. Ală mai mare a lu' Angela, de la parter, a intrat la marină, o să fie căpitan de vapor...

— Până la căpitan, mamă, o să fie un amărât de matelot spălător de punți, apoi, cu noroc, poate ajunge ofițer.

— Da, bine! Da' o să fie într-o zi, a continuat ea tirada. Până și fiică-sa – aia urâtă cu nasul mare cât un cartof, tot a lu' Andrei – e studentă la geografie, turism și nu știu mai ce. Zice că o să fie ghid turistic, cel puțin...

— Da. Cel puțin o pulă, mamă! Cum să nu!

— Taci! Ai să vezi tu. Că i-a aranjat taică-su la o agenție din asta de turism și o să se plimbe în toată lumea. Tu să zici mersi dacă o să ieși vreodată din Bucureștiul acesta prăfuit. A vrut să mai zică și „la cât ești de prost”, dar s-a oprit. Mare minune, cred că nu mai avea salivă în gură.

— Mamă, ce mă interesează pe mine nu este să...

— Să te intereseze, mi-o taie proaspăt reumezită pe limbă. Că uite! Îți dai seama că ăștia o să fie mândri de odraslele lor și o să râdă de tine până o să se prăpădească? De noi, nu mai zic! Nici nu vreau să mă gândesc cât o să vină să se laude la mine, iar eu o să trebuiască să ascult și să mă bucur pentru bucuria lor; păi, îți dai seama ce-mi faci, mă, copile? Mă bagi

de vie în pământ. Crăp de rușine, nu alta! Te-am crescut, te-am educat, te-am dat la școală și nu ți-a lipsit nimic: ai avut ce mânca, unde sta, apă caldă, ai fost îmbrăcat curat și ți-am luat în fiecare an ghiozdan nou.

— „... poate n-am avut căldură... și păpuși când eram mic...”

— Ba da, ai avut. Și d'alea ți-am luat mereu. Tu ce faci, mă, acum? Repari telefoane?! Asta-i meserie? Da' și alea le repari pe degeaba la toate fufe, că n-am văzut să scoți bani din asta. Nici să le pipăi măcar nu te lasă.

— „... poate că de mine însumi, mâna-mi șade prea aproape”... poate... Mamă, lăsând gluma și muzica deoparte, deocamdată fac practică și, da, mamă, este meserie asta. Ce ai cu mine dacă asta îmi place?

— Da' din asta o să mori de foame, dobitocule! Un avocat câștigă bani buni, se plimbă și are casa lui. Un polițist, la fel.

— Moare iarna de frig în stradă, mamă, un polițist. Și vara îl bate soarele în chipiu până-l tâmpește de tot.

— Da, da' tu ai putea să te faci unu' din ăla care stă în birou, nu pe stradă. Da' nu, tu o să stai cu noi până la patruzeci de ani. Eu o să-ți spăl chiloții și șosetele și o să vii la cratița mea de mâncare până când poate te va lua din milă vreo văduvă care are casa rămasă de la bărbat-su.

— Exagerezi, mamă...

— Exagerez pe dracu'! Deja ai aproape treizeci de ani. Da' o să te ia vreodată o femeie fără să ai nimic, așa crezi tu, mă?

— Poate o să am într-o bună zi, sau poate o să aibă ea.

— Da, bravo! Aștepți pomană de la femeie acum! Frumos îți șade, ditamai bărbatu'... Și chiar dacă o să aibă, mă, o să aibă pentru ea. Iar tu o să fii sub papucul ei, pentru că o să fii sărac lipit!

— Păi, o frază mai sus spuneai că poate mă ia vreo văduvă bogată și mă scot.

— Spuneam pe dracu'!

Respo Mă iertați, să nu credeți că nu-mi iubesc părinții. Îi iubesc. Moderat, nu exagerat. Dar mama e mai proastă și mai pesimistă decât negura nopții. Pentru ea a contat întotdeauna și, deși vremurile s-au schimbat radical, contează încă, numai și numai statutul social. Pentru că ei – părinții mei – au trăit alte timpuri; cele comuniste, de încătușare maximă, lipsindu-le libertatea de exprimare. Singurul lucru de care au putut să se bucure a fost fala și mândria în fața celorlalți. Și cum nu aveai cu ce să ieși în evidență pe atunci, singurul element ce putea constitui o detașare de gloată era ca odrasla să facă o facultate bună. Țin minte și acum că la noi pe scară plăcuțele de identificare de pe uși nu erau ca acum, doar cu numărul apartamentului și numele de familie. Pe vremea aia, dacă unul dintre membrii familiei era doctor sau avocat, automat devenea toată familia avocat: familia Avocat Popescu. Sau, familia Doctor Dobrescu.

În vremurile alea, părinții mei habar nu aveau ce era bucuria, libertatea sau fericirea. Habar nu au nici acum ce înseamnă să faci ceva din pură plăcere; și așa au încercat să mă crească și pe mine. În mare parte le-a ieșit. Dar ce te faci că vin mereu alte timpuri, care aduc cu ele un aer al răzvrătirii, și nu mai poți înghiți la nesfârșit aceleași idei prăfuite. Pentru ei este prea târziu să mai schimbe ceva acum, pentru că așa au trăit toată viața, și asta a fost tot ce le-a oferit un dram de satisfacție. Nu au avut alt vis, după cum v-am spus, decât să se poată bucura că odrasla lor a ajuns „om mare”.

Atât m-a frecat la ridiche cu treaba asta încât, obosit de atâta muștrulială, am dat examen la academia de poliție. Dar, ghinion! Am fost respins la educație fizică. Acasă, în familia mea de snobi, asta a adus o dezamăgire imensă. Mama nu a vorbit cu mine un an întreg și, dacă vorbea, spunea doar atât: „La sport, mă? Nici la sport n-ai fost în stare să treci? N-ai putut să faci o tumbă, mă, sau să sari un gard? Ce pana mea, mă? Noi nu avem pomi pe stradă sau borduri, nu le-ai

sărit niciodată și tu? Of, Doamne! Dacă era matematică sau fizică, mai ziceam că n-a știut, săracu`, dar sport, mă?”

Anul următor – cred că aveam deja vreo 25 de ani, nici nu mai știu exact (imaginați-vă că alții terminaseră deja facultățile, și unii mai norocoși aveau deja job-uri), am fost admis la facultatea de drept. Și – spun asta în premieră – nu am avut nicio tragere de inimă. Nici măcar nu m-am spetit să învăț. Faptul că am trecut a fost o pură întâmplare. Îmi e frică să pronunț cuvântul „noroc”. Încă nu-i cunosc bine definiția.

Da, evident, mama jubila. Doar că nu a pus afiș la scară, în rest, a trâmbițat la tot cartierul că odrasla ei o să fie, în sfârșit, „om mare”. Vă dați seama? Ce realizare!

După ce am terminat facultatea, mi-am deschis un cabinet de avocatură. În sufrageria alor mei, nu vă gândiți prea departe. Apoi am mai avansat un pic și mi-am închiriat un birou într-o clădire decentă. Aveam o meserie plătită binișor, nu bine. Adică ceva care să-mi asigure un trai moderat spre bine și perspectiva de a mă căra cândva de tot din casa lor.

Acum, dacă stau bine să mă gândesc, mama n-a nimerit-o prea bine nici cu asta. Sunt mai sărac decât dacă aș fi reparat telefoane și plin de rate pe la bănci. În plus, timpul meu liber este acaparat aproape de tot, în funcție de nebunii sau ciudații care se hotărăsc fix sâmbăta sau duminica să comită vreo infracțiune sau vreo crimă.

Duminica asta nu este cu mult diferită de altele din viața mea. În timp ce vecinul de la doi al mamei, care-i patron – vinde fructe și legume în piață – este acum la o partidă de pescuit, iar prietenul meu, afacerist mare și el, adică are stupi, e cu familia la grătar. Eu sunt sunat de către Baroul București și numit avocat din oficiu pentru o femeie frustrată, care i-a ciopârțit pula unuia, noaptea trecută.

Da, da, nu râdeți! I-a ciopârțit pula cu un foarfece, pare-se, în timpul unui act sexual. Nu știu ce a făcut sau nu a făcut bietul om ca să merite soarta asta. Cert este că femeia

a fost foarte supărată pe el dacă a recurs la această osândă.

După ce l-a lăsat pe bietul purtător de falus cu podoaba din dotare însăngerată, se pare că a părăsit locul faptei. Omul nu și-a dat duhul și a reușit să se salveze cumva. Asta, în timp ce agresoarea s-a dus la un salon să de dea cu oja pe unghii. Mișto, nu?

Aaa, stați așa!

Uitam să vă spun chiar singurul lucru bun pe care l-a făcut maică-mea. După ce a considerat ea că am ajuns „om mare”, nu s-a oprit aici, mai avea planuri pentru mine. S-a apucat să-mi aranjeze în detaliu și viața intimă. Așa că mi-a găsit o fată cu care să mă însor. Asta pentru că eu, spunea ea, nu eram în stare să umblu decât cu fufe care plecau după ce le futeam, nemulțumite până și de lucru ăla. Asta nu este chiar adevărat, n-o luați drept bună.

Fata găsită de mama trebuia să fie, evident și musai, bugetară. Monica era, slavă Domnului, profesoară de desen și pictură la o școală de arte plastice. După părerea mea, asta nu prea era muncă, dar, na, e și asta o meserie. Culmea, mi-a plăcut mult fata. Nu pot spune că a fost dragoste la prima vedere, ori că m-a nimerit prăpăditul de Cupidon cu săgeata fermecată sau că pe cerul meu au apărut artificii colorate, care m-au orbit temporar. Nu a fost absolut nimic de genul ăsta. Sincer, nici la ea nu cred să fi fost „dragoste nebună”. Suferea încă după o despărțire de altul, iar eu am fost binevenit ca surogat. Cu toate astea, ne-am căsătorit. Monica s-a dovedit a fi, totuși, o femeie pe cinste. N-am crezut vreodată că se poate trăi din mângălit pânze, dar Monica mea s-a descurcat binișor, reușind să pună pe picioare propria afacere și plătându-și desenele la o galerie de artă. Nu pot să zic că suntem cuplul perfect, pentru că avem și noi ceva lipsuri. Dar măcar sexul este constant și de calitate. Jur! Și credeți-mă, nu bat câmpii. Este bine, spre mulțumitor. Nimic de contestat.

După ce ne-am considerat, cât de cât, realizați – știu, e

aiurea să spui asta când ai rate la bănci până la adânci bătrâneți, dar să trecem peste –, am hotărât noi doi (bine, mai mult ea decât eu) că a venit timpul să reamenajăm casa părinților ei, să ne mutăm acolo și să facem un copil. N-am prea fost de acord cu copilul, dar Monica, la fel ca orice femeie sănătoasă la cap sau nu, era posedată frenetic de instinctul matern. Am înțeles-o. Avea nevoie de asta ca să se simtă împlinită. Când a rămas însărcinată jubila, efectiv. În mod ciudat și contrar așteptărilor mele, maternitatea a schimbat-o mult în bine. O vedeam mult mai frumoasă ca înainte de sarcină și cred că ăla a fost momentul când m-am îndrăgostit iremediabil de soția mea. Vorbesc foarte serios, chiar m-am îndrăgostit. O să vedeți mai încolo cât de tare.

La primul ecograf a mers singură, pentru că eu eram la muncă, logic. S-a întors acasă un pic răvășită, mi-a zis că totul e în regulă și că-i prea mic fătul ca să se vadă sexul. Dacă tot acceptasem să am un copil, îmi doream cu ardoare să fie băiat. Am bănuir că e fată și că nu-mi spune ca să nu mă supere. Nicidecum nu-mi trecea prin cap că în pântecul ei băteau trei inimi de fete.

Dumnezeule! Avem triplete!

Am belit pula!

Cum o să ne descurcăm cu trei copii deodată, cu rate astronomice la trei bănci, cu treburile casei și cu faptul că ea nu va mai putea merge la serviciu de acum înainte?

Nu ne permiteam o bonă, dar ne-am descurcat și cu asta. Monica a renunțat la postul de la școala de artă ca să stea acasă, să crească fetele și, între timp – nu știu cum face, dar o admir pentru asta – reușește să facă tablouri pe care le vinde la preț acceptabil. Din afară, suntem familia perfectă. Casa noastră arată cât de cât bine, avem mașini, nu de lux, dar acceptabile, trei fete minunate de patru ani, Monica este o soție devotată și o mamă iubitoare, iar eu un tată care muncește pe rupte pentru bunăstarea alor mei. Nici n-ar avea cum să fie altfel; am devenit expert în a mă da de-a rostogolul când vine

vorba de binele familiei mele. Imaginați-vă, am acasă patru guri de femei. Și țipă tare. Toate.

Să revenim în prezent. Mă aflu în camera de audieri a penitenciarului. Femeia din fața mea nu pare a avea vreun regret pentru fapta comisă. Mai degrabă aș citi pe fața ei o resemnare blândă și calculată. Pare să fie între treizeci și cinci și treizeci și opt de ani. Nu prea departe de vârsta mea. Adică, eu am treizeci și opt, apropo. Dar... Oh, să-mi bag pula!

Bucata asta, deși e trecută binișor de prima tinerețe, arată super trăsnet! Are un păr negru, lung și lucios, ce se odihnește peste umerii mici și îi încadrează delicat fața ovală. Întotdeauna mi-au plăcut brunetele, iar ea chiar este una veritabilă. Ochii îi sunt căprui închis spre negru, ușor migdalați, tenul este neted și seamănă cu o piersică bine coaptă, gura, al naibii de senzuală, cu buza inferioară mai cărnoasă decât cea superioară, lucru care mă duce cu gândul direct la... Mai bine nu mai zic la ce.

Din când în când, își mușcă buza de jos, gest reflex cred, dar care mie mi se pare extrem de senzual. La naiba! N-am mai simțit de mult atracție fizică pentru vreo femeie. Credeam că am încetat cu sportul ăsta după ce m-am căsătorit. Acum, hormonii mei, ca niște trădători nenorociți și incontrolabili, intră imediat în acțiune, înghesuindu-se în partea de jos a corpului. Sunt deja excitat. Ce s-o mai cotesc atât... Mi s-a sculat pula de-a binelea.

Privesc pierdut urma celor doi incisivi ai ei, amprentă care îi rămâne însemnată pe buza inferioară atunci când și-o mușcă nervos. Parcă mă invită să o imit. Mă abțin cu greu. Îmi dau seama că am rămas cu gura căscată, așa că o închid cu un plescăit sonor pe care îl regret imediat. Trag aer în piept, crezând că asta mă va întoarce la realitate, apoi trântesc cu zgomot scaunul de fier, sperând să acopăr plescăitul meu dezgustător, și mă așez în fața ei.

E vorba de serviciu, doar despre serviciu! Asta și nimic

altceva, îmi repet în minte constant, ca să nu pic în ispită, dar, dacă mă uit în jos, spre umflătura aia dintre picioare, cred că am alunecat deja.

Înverșunat pe reacția corpului meu la vederea și apropierea de această femeie, mă așez picior peste picior, creând presiune în zona inghinală și încercând să-mi potolesc astfel semi-erecția. Trântesc mapa cu dosare pe masa de tablă, trăsând astfel o separație între noi doi, apoi citesc, sau mă fac că citesc, dosarul ei. Mă uit pe sărite, pentru că deja l-am studiat pe drum și-l știu pe de rost, dar cumva trebuie să-mi fac de lucru până când mintea mi se limpezește de gândurile perverse. Rămân cu capul aplecat și le ordon hormonilor mei agitați să se potolească. Dar nu mă ascultă, așa că încep să-mi repet în minte un cântec idiot, auzit de dimineață la fetele mele. Asta, ca să-mi iau gândul de la buzele ei. Nu funcționează, tot în punctul ăla de maximă excitație sunt. Cuvintele bietului cântecel pueril se transformă rapid în mintea mea și-i măcelăresc orice înțeles. Leagăn devine geamăt, pin devine sân... Fes devine sex... Puf! Să-mi bag pula! Asta îmi lipsea acum!

Gata! Am găsit salvarea. Tabla înmulțirii cu șapte. Pe asta nu am știut-o bine niciodată. Încep de la trei ori șapte, că pe restul le știu. Deci: trei ori șapte, douăzeci și unu, patru ori șapte douăzeci și opt, cinci ori șapte... Hai că funcționează.

Citisem deja că este lesbiană, identificând astfel o posibilă cauză a violenței și frustrării ce ar fi putut cauza fapta ei. Nu am nimic cu cei care au alte orientări sexuale, nu este vorba despre prejudecăți aici. Nu mă erijez tocmai eu în lupul moralist. Un om nu poate fi judecat numai prin prisma sexualității sale, clar. Consider că sunt multe alte aspecte care contribuie la profilul unui individ biped. Ceea ce nu înțeleg însă, este declararea ostentativă a acestei orientări sexuale. Eu nu fac paradă cu heterosexualitatea mea, dar probabil că este evidentă și nu simt nevoia să mă justific că îmi plac femeile, și nu invers. Dar să trecem peste asta, nu este relevant acum.